

Z9/14. zasedání Zastupitelstva města Brna
konané dne 30.1.2024

27. Zapojení rezervy rozpočtu v souvislosti s úhradou regresní platby - návrh rozpočtového opatření

Anotace

Statutární město Brno je povinno na základě rozsudku Městského soudu v Brně vyplatit Ministerstvu pro místní rozvoj ČR (dále jen "MMR") regresní úhradu ve výši 361.570 Kč s příslušenstvím, kterou vyplatilo MMR jako zadostiučinění z titulu nepřiměřené délky správního řízení o odstranění stavby hotelu při ulici Neklež, a dále částku 1.800 Kč jako náhradu nákladů řízení. Potřebné finanční prostředky budou zajištěny přesunem z položky Nespecifikované rezervy ORF MMB a platbu zrealizuje OVV MMB.

Návrh usnesení

Zastupitelstvo města Brna

1. **schvaluje** rozpočtové opatření dle tabulky, která tvoří přílohu č. tohoto zápisu, z důvodu zapojení rezervy rozpočtu v souvislosti s úhradou regresní platby

Stanoviska

Rada města Brna projedná na schůzi č. R9/068. konané dne 24. 1. 2024.

Finanční výbor projedná dne 23. 1. 2024.

Podpis zpracovatele pro archivaci

Zpracovatel

Elektronicky podepsáno

Mgr. Jaroslava Slámová

vedoucí odboru - Odbor vnitřních věcí

23.1.2024 v 13:24

Garance správnosti, zákonnosti materiálu

Spolupodepisovatel

Elektronicky podepsáno

JUDr. Rostislav Obrlík

vedoucí úseku - Úsek tajemníka

23.1.2024 v 13:41

Obsah materiálu

Návrh usnesení	1 - 1
Obsah materiálu	2 - 2
Důvodová zpráva	3 - 3
Příloha (Líšeň - rozsudek MMR.pdf)	4 - 15
Příloha (lisen posouzeni.pdf)	16 - 17
Příloha k usnesení (RO regresni platba.pdf)	18 - 18

Důvodová zpráva

Statutární město Brno je povinno na základě rozsudku Městského soudu v Brně, který je přílohou tohoto materiálu, vyplatit Ministerstvu pro místní rozvoj ČR (dále jen "MMR") regresní úhradu ve výši 361.570 Kč, kterou vyplatilo MMR jako zadostiučinění z titulu nepřiměřené délky správního řízení o odstranění stavby hotelu, s příslušenstvím, tj. celkem 430.777,43 Kč, a dále částku 1.800,- Kč jako náhradu nákladů řízení.

Věc se týká uhrazení přiměřeného zadostiučinění a nákladů řízení, jehož se domáhali manželé ■■■■■■■■■■, a to z důvodu nepřiměřené délky správního řízení o odstranění stavby hotelu při ulici Neklež vedeného v prvním stupni u Úřadu městské části Brno-Líšeň. Toto řízení bylo vedeno v délce 25 let. Česká republika - MMR uzavřela v manžely ■■■■■■■■■■ výhodný smír, kdy původní částka zadostiučinění ve výši 474.600,- Kč s přísl. a náklady řízení ve výši 25.458,- Kč, byla snížena na 340.000,- Kč a 21.570,- Kč. MMR tuto částku manželům vyplatilo a následně uplatnilo regresní nárok u městské části Brno-Líšeň výzvou ze dne 20. 9. 2021. Ze strany městské části byl regresní nárok zpochybněn a nebyl ministerstvu uhrazen. MMR se tedy úhrady domáhá soudní cestou, přičemž Městský soud v Brně povinnost úhrady statutárnímu městu Brno uložil. Dále na základě právního rozboru Advokátní kanceláře Chladová & Vybíral, který je přílohou tohoto materiálu, nebude proti tomuto rozsudku podáváno odvolání, neboť, jak je uvedeno v závěru rozboru, se lze domnívat, že případné odvolání s vysokou mírou pravděpodobnosti nebude úspěšné a rozsudek bude odvolacím soudem potvrzen. Rozsudek tak nabude právní moci dne 26. 1. 2024 a statutární město bude povinno požadovanou částku MMR do tří dnů uhradit.

Je také zřejmé, že na částečném krytí této částky se bude podílet i Městská část Brno-Líšeň, a to vzhledem k roli, jakou v celém případě sehrál „její“ stavební úřad. Tato jednání jsou realizována z úrovně Odboru územního a stavebního řízení MMB. Současně tuto událost Odbor vnitřních věcí MMB nahlásil Generali České pojišťovně a.s. v rámci pojištění odpovědnosti.

Vzhledem k nutnosti úhrady částky na účet MMR ve stanoveném termínu bude úhrada celé částky realizována Odborem vnitřních věcí MMB a potřebné finanční prostředky budou zajištěny přesunem z rozpočtu Odboru rozpočtu a financování MMB, §6409, položka 5901 – Nespecifikované rezervy.

Odbor vnitřních věcí MMB tedy předložil Radě města Brna na její R9/068. schůzi konané 24. 1. 2024 tento materiál a navrhl doporučit Zastupitelstvu města Brna schválit rozpočtové opatření dle přiložené tabulky. Finančnímu výboru je materiál předložen k projednání na schůzi konané 23. 1. 2024.

Nyní Odbor vnitřních věcí MMB předkládá Zastupitelstvu města Brna ke schválení rozpočtové opatření dle přiložené tabulky. Materiál nepodléhá projednání v komisích RMB.

Stanoviska dotčených orgánů:

Rada města Brna projedná materiál na schůzi č. R9/068 konané dne 24. 1. 2024.
Finanční výbor projedná materiál dne 23. 1. 2024.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Brně rozhodl předsedou senátu JUDr. Ing. Danielem Bartoněm jako samosoudcem ve věci

žalobkyně: **Česká republika - Ministerstvo pro místní rozvoj**, IČO: 66002222
sídlem Staroměstské náměstí 932/6, 110 15 Praha 1

proti
žalovanému: **Statutární město Brno**, IČO: 44992785
sídlem Dominikánské náměstí 196/1, 601 67 Brno
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Vybíralem
sídlem Hostinského 2282/4, 612 00 Brno

o zaplacení 361.570 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 361.570 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z částky 361.570 Kč od 26. 10. 2021 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 1.800 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenu Městskému soudu v Brně dne 29. 3. 2022 se žalobkyně domáhala vydání rozhodnutí, kterým by soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 361.570 Kč s přísl. Žalobu odůvodnila tím, že manželé [REDACTED] se v řízení vedeném u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 2108 C 16/2019 domáhali po žalobkyni uhrazení přiměřeného zadostiučinění ve výši 474.600 Kč s přísl. a náhrady nákladů řízení 25.458 Kč z důvodu nepřiměřené délky správního řízení o odstranění stavby hotelu při ulici Neklež na pozemcích p.č. 2356/1 a 2356/2 v k.ú. Líšeň, obec Brno, vedeného v prvním stupni u úřadu Městské části města Brna, Brno – Líšeň. Toto řízení bylo vedeno v délce 25 let. Žalobkyně s manžely [REDACTED] uzavřela v řízení sp. zn. 2108 C 16/2019 výhodný smír, kdy se jí v rámci kompromisu podařilo snížit částku na 340.000 Kč a náklady řízení ve výši 21.570 Kč, celkem tedy 361.570 Kč, kdy tuto částku žalobkyně manželům [REDACTED] i dne 29. 3. 2021 uhradila. Žalobkyně následně výzvou ze dne 28. 7. 2021 uplatnila regresní nárok u Městské části Brno-Líšeň a výzvou ze dne 20. 9. 2021 u žalovaného. Žalovaný regresní nárok zpochybnil a neuhradil ničeho. Žalobkyně následně shrnula průběh správního řízení, kdy toto bylo zahájeno dne 25. 10. 1993, první rozhodnutí ve věci bylo vydáno dne 11. 11. 2013, kdy toto rozhodnutí bylo zrušeno odvolacím orgánem dne 28. 2. 2014. Druhé rozhodnutí vydal stavební úřad dne 28. 6. 2016, kdy toto bylo opět zrušeno odvolacím orgánem dne 14. 10. 2016. Třetí rozhodnutí ve věci vydal stavební úřad dne 18. 12. 2017 a odvolací orgán toto rozhodnutí potvrdil dne 18. 4. 2018. Dne 13. 2. 2020 pak Krajský soud v Brně zamítl správní žalobu proti rozhodnutí správního orgánu. Žalobkyně poukázala na příslušnou právní úpravu a konstatovala, že stavební úřad měl vést řízení v zákonných lhůtách a vydat rozhodnutí ve lhůtě maximálně 60 dnů. V předmětné věci celková doba správního řízení trvala 25 let, kdy stavební úřad vydal své první rozhodnutí až v roce 2013 a překročil tak lhůtu pro vydání rozhodnutí o bezmála 20 let. Žalobkyně v tomto směru taktéž poukázala na to, že přerušení řízení od roku 1994 do roku 2001 bylo nedůvodné, neboť si měl stavební úřad o občanskoprávní námitce zastínění rozhodnout sám (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 572/2003). Poté co bylo stavebnímu úřadu 3. 4. 2001 doručeno rozhodnutí o zastavení civilního řízení, měl pokračovat v řízení, nicméně byl nečinný až do roku 2011 a rozhodnutí vydal až 11. 11. 2013. Následně po zrušení rozhodnutí odvolacím orgánem vydal stavební úřad další rozhodnutí až v roce 2016, překročil tedy lhůtu pro vydání rozhodnutí o cca 2 roky. Toto druhé rozhodnutí bylo opět zrušeno a další rozhodnutí vydal stavební úřad opět až po cca jednom roce. Jedná se tak o zcela zjevná překročení zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí, která zavínil stavební úřad ve formě vědomé nedbalosti. Žalobkyně rovněž poukázala na to, že nepřiměřenou délku řízení vytkl stavebnímu úřadu i Krajský soud v Brně a Veřejný ochránce práv. žalobkyně dále uvedla, že porušení povinnosti minimálně vykonávat dozor kontroly přenesené působnosti lze nalézt i u Magistrátu města Brna, ač v rámci regresního nároku tyto dva stavební úřady splývají v jeden celek a za regresní náhradu odpovídá Statutární město Brno.
2. Žalovaný k žalobě uvedl, že lze souhlasit s tím, že správní řízení trvalo nestandardně dlouhou dobu, nicméně je třeba přihlídnout nejenom ke složitosti dané problematiky, ale také ke všem okolnostem věci, včetně chování účastníků správního řízení a k metodickému vedení nadřízenými orgány. Nevydání rozhodnutí v zákonné lhůtě neznamená samo o sobě nečinnost, zejména průtahy způsobené jednáním účastníků nelze dávat k tíži správního orgánu. Žalobkyně dále nezohlednila žádná s daným správním řízením související soudní řízení, přesuny spisového materiálu, lhůty nutné pro doručování včetně lhůt pro vyjádření, které nelze započítávat do nečinnosti správního orgánu. Konkrétně žalovaný poukázal na obstrukční jednání stavebníka, který po několik let (od roku 2014 dosud) neumožnil stavebnímu úřadu ani znalcům ani PČR vstup na pozemek a do rozestavěné stavby. Bez řádně zdokumentovaného stavebního stavu rozestavěné stavby nelze vydat rozhodnutí o odstranění stavby, které by obstálo. Stavebník svým obstrukčním jednáním způsobil prodloužení řízení minimálně o 7 let. Stavební úřad přitom stavebníkovi opakovaně ukládal donucovací a pořádkové pokuty. Stavebník se vždy odvolal, spis

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

byl předán nadřízenému orgánu, který musel odvolání vyřídit. Jiné právní možnosti k donucení stavebníka k umožnění vstupu neměl stavební úřad k dispozici. Žalovaný má dále za to, že žalobkyně neprokázala, že by přerušeni řízení v dané věci bylo nezákonné a neodpovídalo okolnostem případu. Tvrzená nečinnost stavebního úřadu spočívala v nečinnosti v letech 2001 až 2003. V letech 2003 – 2011 opakovaně docházelo k pokusům ze strany stavebního úřadu o zjištění stavu nepovolené stavby a bylo nařízeno několik kontrolních prohlídek. V letech 2011 až 2013 stavební úřad vykonával činnost a snažil se zamezit stavebníkovi v pokračování další stavební činnosti a vydal první rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, které však bylo nadřízeným orgánem zrušeno. V letech 2014 až 2016 stavebník neumožnil vstup na pozemek za účelem zjištění stavu prací. Stavební úřad opakovaně nařizoval kontrolní prohlídky a ukládal pořádkové pokuty. 28. 6. 2016 stavební úřad vydal další rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, které však bylo zrušeno nadřízeným orgánem s tím, že je nutné rozdělit řízení na dvě samostatná – stavbu hotelu a přípojek. Stavební úřad tedy rozdělil řízení na dvě samostatná, v řízení o odstranění stavby hotelu ustanovil znalce, který však nemohl posudek zpracovat z důvodu neumožnění prohlídky stavby. Poté byla provedena prohlídka stavby pomocí dronu, byl ustanoven nový znalec a ten zpracoval posudek. 18. 12. 2017 bylo vydáno rozhodnutí o odstranění stavby hotelu, které bylo potvrzeno odvolacím orgánem. Následně 13. 2. 2020 Krajský soud v Brně vydal rozsudek kterým žalobu proti rozhodnutí zamítl a dne 9. 5. 2022 Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost. O odstranění stavby přípojek bylo vydáno rozhodnutí dne 8. 1. 2018, toto bylo nadřízeným orgánem potvrzeno a taktéž byla zamítnuta žaloba a kasační stížnost. Dle žalovaného nešlo o nečinnost stavebního úřadu v rozsahu 17 let, ale pouze o nečinnost v letech 2001 – 2003. Po celou dobu řízení přitom nebyla vznesena námitka nečinnosti stavebního úřadu, a to ani ze strany účastníků ani ze strany nadřízeného orgánu. Žalovaný navrhl, aby soud uložil žalovanému zaplatit žalobkyni částku odpovídající svou výší nečinnosti stavebního úřadu v letech 2001 až 2003 a ve zbývajících částech žalobu zamítl.

3. Žalovaný dále soudu předložil stanovisko Úřadu městské části města Brna, Brno-Líšeň, ve kterém stavební úřad na 37 stranách velmi podrobně popisuje průběh daného správního řízení a řízení souvisejících.
4. Žalobkyně v replice ze dne 4. 7. 2022 uvedla, že celková délka řízení tvořená správním řízením a navazujícím soudním řízením správním činila cca 28 let a 7 měsíců. Jak přitom vyplývá ze stanoviska Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010 k porušení práva na přiměřenou délku řízení může dojít i tehdy, nedošlo-li v řízení k průtahům. To však v daném případě neplatí, neboť v rámci celého řízení lze shledat opakovaně menší či větší prodlevy s vydáním meritorního rozhodnutí, procesního usnesení či alespoň učinění úkonu ze strany stavebního úřadu.
5. Na jednání dne 2. 2. 2023 žalovaný namítal, že žalobkyně uzavřela v řízení sp. zn. 2108 C 16/2019 smír za situace, kdy ani neměla k dispozici správní spis. Správní spis byl i v průběhu správního řízení zasílán na různé soudy apod., a tudíž v tomto čase neměl správní orgán spis k dispozici. Dále žalovaný poukázal na to, že žalobkyně má povinnost prokázat zavinění. Zavinění je upraveno v zákoně č. 82/1998 Sb., který nemá v tomto smyslu žádné přechodné ustanovení. Správní řízení započalo ještě v době účinnosti zákona č. 58/1969 Sb., který stál na jiných principech, kdy se poskytovalo odškodnění pouze za nezákonná rozhodnutí v nejzávažnějších případech. Co se týče zavinění, žalobkyně musí tvrdit jednotlivá prodlení, k nimž došlo – porušení povinnosti ze strany žalovaného, jinak neunáší své břemeno tvrzení a důkazní.
6. Žalobkyně na jednání dne 2. 2. 2023 reagovala tak, že jednotlivé průtahy jsou popsány v podané žalobě, kdy správní orgán měl 60 dnů na vydání rozhodnutí, tato lhůta uplynula v lednu 1994 a od té doby byl v prodlení.
7. Z dokazování provedeného při jednání soud zjistil následující skutkový stav.

8. Oznámením o zahájení řízení ze dne 25. 10. 1993 Úřad městské části Brno-Líšeň (dále též „stavební úřad“) z moci úřední zahájil řízení o odstranění stavby hotelu při ulici Neklež na pozemcích p.č. 2356/1 a 2356/2 v k.ú. Líšeň, obec Brno. Oznámení o zahájení řízení bylo manželům ██████████ doručeno dne 29. 10. 1993. Rozhodnutím ze dne 5. 1. 1994 stavební úřad přerušil řízení s tím, že spoluvlastník sousední nemovitosti uplatnil námitku, že realizací stavby dojde k zastínění jeho zahrady, kdy se jedná o občanskoprávní námitku a stavební úřad odkázal navrhovatele na soud. Spoluvlastník sousední nemovitosti následně podal návrh na soud a vyznamenal o tom stavební úřad. Stavební úřad následně vyznamenal stavebníka o přeručení řízení s tím, že bude pokračováno po pravomocném rozhodnutí soudu (sdělení ze dne 27. 4. 1994). Podáním doručeným stavebnímu úřadu dne 3. 4. 2001 spoluvlastník sousední nemovitosti sdělil stavebnímu úřadu, že své podání na soud vzal zpět a doložil usnesení Městského soudu v Brně ze dne 20. 12. 2000, sp. zn. 14 C 31/94, o zastavení řízení.
9. Ze sdělení ze dne 19. 11. 2003 plyne, že dne 18. 11. 2003 byl proveden státní stavební dohled na dané stavbě (místní šetření) za účelem zjištění rozsahu provedených prací na stavbě. Z protokolu z ústního jednání spojeného s místním šetřením ze dne 23. 10. 2007 vyplývá, že stavební úřad provedl kontrolu stavby, zda je tato prováděna podle vydaného stavebního povolení. Z protokolu z ústního jednání spojeného s místním šetřením ze dne 7. 2. 2008 vyplývá, že měla být provedena kontrolní prohlídka stavby, nicméně jednání se nekonalo z důvodu nemoci stavebníka. Z protokolu z ústního jednání spojeného s místním šetřením ze dne 12. 5. 2011 vyplývá, že uvedeného dne byla provedena kontrola rozestavěné stavby a stavební úřad vyzval stavebníka k zastavení stavebních prací (výzva ze dne 12. 5. 2011).
10. Žádostí ze dne 6. 6. 2011 (doručené stavebnímu úřadu dne 10. 6. 2011) manželé ██████████ požádali stavební úřad o poskytnutí informací o průběhu řízení o odstranění stavby předmětného hotelu a vyzvali stavební úřad, aby napravil svou nečinnost v řízení (kdy byla významně překročena lhůta pro vydání rozhodnutí). Stavební úřad na žádost reagoval přípisem ze dne 3. 8. 2011, ve kterém uvedl, že k řízení o odstranění stavby nemůže poskytnout bližší informace, neboť byl spisový materiál zaslán k právní analýze.
11. Další kontrolní prohlídka na rozestavěné stavbě proběhla dne 14. 6. 2011 (protokol z ústního jednání spojeného s místním šetřením ze dne 14. 6. 2011). Podáním ze dne 30. 8. 2011 stavebník doložil stavebnímu úřadu požadované doklady a požádal o dodatečné povolení stavby. Další kontrolní prohlídka na stavbě proběhla dne 8. 9. 2011 (protokol z ústního jednání spojeného s místním šetřením ze dne 8. 9. 2011).
12. Sdělením ze dne 2. 2. 2012 stavební úřad oznámil vlastníkům dalších sousedních pozemků, že jsou účastníky řízení o odstranění stavby hotelu při ulici Neklež na pozemcích p.č. 2356/1 a 2356/2 v k.ú. Líšeň, obec Brno.
13. Sdělením ze dne 15. 6. 2012 stavební úřad vzal na vědomí oznámení o nutných zabezpečovacích pracích na stavbě. Sdělením ze dne 9. 8. 2012 stavební úřad sdělil stavebníkovi, že vyzdívání svislých konstrukcí by bylo porušením výzvy k zastavení stavebních prací.
14. Rozhodnutím ze dne 4. 6. 2013 bylo stavebníkovi nařízeno provést nutné zabezpečovací práce. K odvolání stavebníka bylo toto rozhodnutí nadřízeným orgánem zrušeno (rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 30. 8. 2013).
15. Další kontrolní prohlídka na stavbě proběhla dne 11. 6. 2013 (protokol z ústního jednání spojeného s místním šetřením ze dne 11. 6. 2013). Rozhodnutím ze dne 12. 6. 2013, č.j. MCLISEN 05472/2013/2700/MAL, bylo stavebníkovi nařízeno zastavit s okamžitou platností všechny stavební práce na dané stavbě. Další kontrolní prohlídka na stavbě proběhla dne 18. 7. 2013 (protokol z ústního jednání spojeného s místním šetřením ze dne 18. 7. 2013). Usnesením ze dne 25. 7. 2013 bylo stavebníkovi uloženo zajistit prostor v okolí rozestavěné stavby. Toto rozhodnutí bylo odvolacím orgánem k odvolání stavebníka zrušeno (rozhodnutí ze dne 4. 10.

Shodu s prvopisem potvrzuje ██████████

- 2013). Exekučním příkazem ze dne 23. 10. 2013 byla stavebníkovi uložena pokuta 15.000 Kč k vynucení povinnosti uložené rozhodnutím ze dne 12. 6. 2013 (zastavení stavebních prací). Proti exekučnímu příkazu podal stavebník odvolání, které bylo předloženo odvolacímu orgánu dne 22. 11. 2013 (Postoupení spisového materiálu k vyřízení odvolání ze dne 22. 11. 2013). Rozhodnutím ze dne 31. 12. 2013 odvolací orgán odvolání jako nepřípustné zamítl. Dne 17. 2. 2014 stavební úřad vydal opravný exekuční příkaz (včetně poučení o možnosti podat námitky). Proti opravnému exekučnímu příkazu podal stavebník námitky, kterým nebylo rozhodnutím ze dne 8. 4. 2014 vyhověno.
16. Správní žaloba proti rozhodnutí ze dne 12. 6. 2013, č.j. MCLISEN 05472/2013/2700/MAL, byla usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 9. 7. 2014, č.j. 62 A 46/2014-8, odmítnuta. Kasační stížnost proti tomuto usnesení pak byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015, č.j. 6 As 208/2014-23, zamítnuta. Správní žaloba proti rozhodnutí o námitkách ze dne 8. 4. 2014 byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 10. 12. 2015, č.j. 62 A 40/2014-65. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku pak byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č.j. 1 As 304/2015-33. Následná ústavní stížnost pak byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2016, sp. zn. II. ÚS 1248/16.
17. Rozhodnutím ze dne 11. 11. 2013, č.j. MCLISEN 09717/2013/2700/MAL, stavební úřad vydal rozhodnutí o odstranění stavby hotelu na pozemcích p.č. 2356/1 a 2356/2 v k.ú. Líšeň, a souvisejících přípojek. K odvolání stavebníka Magistrát města Brna rozhodnutím ze dne 28. 2. 2014, č.j. MMB/0083514/2014, rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Důvodem zrušení rozhodnutí byl zejména nepřesně, neurčitě a nevykonatelně formulovaný výrok. Odvolací orgán dále konstatoval, že účastníky řízení o odstranění staveb přípojek musí být i vlastníci inženýrských sítí.
18. Další kontrolní prohlídka na stavbě proběhla dne 21. 4. 2015 (protokol ze dne 21. 4. 2015), stavebník se na ni však nedostavil a vstup na stavbu neumožnil. Další kontrolní prohlídka na stavbě proběhla dne 28. 7. 2015 (protokol ze dne 28. 7. 2015), stavebník se na ni opět nedostavil a vstup na stavbu neumožnil. Rozhodnutím ze dne 3. 9. 2015 stavební úřad uložil stavebníkovi pořádkovou pokutu ve výši 500 Kč z důvodu, že neumožnil vstup na stavbu a nezúčastnil se kontrolní prohlídky. Odvolání stavebníka proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 22. 10. 2015. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 8. 8. 2017, č.j. 62 A 217/2015-48, bylo rozhodnutí odvolacího orgánu o pořádkové pokutě zrušeno z důvodu toho, že stavební úřad nesdělil stavebníkovi, že jeho omluvu z kontrolní prohlídky nepovažuje za řádnou. Rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 7. 9. 2017 bylo rozhodnutí o pořádkové pokutě ze dne 3. 9. 2015 zrušeno a řízení o deliktu zastaveno.
19. Sdělením ze dne 11. 2. 2016 stavební úřad oznámil vlastníkům inženýrských sítí a vlastníku dalšího sousedního pozemku, že jsou účastníky řízení o odstranění stavby hotelu, včetně přípojek.
20. Rozhodnutím ze dne 18. 3. 2016 stavební úřad uložil stavebníkovi pořádkovou pokutu ve výši 5.000 Kč za neuposlechnutí výzvy stavebního úřadu a nezúčastnění se kontrolní prohlídky na stavbě. Odvolání stavebníka proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 16. 8. 2016.
21. Rozhodnutím ze dne 28. 6. 2016, č.j. MCLISEN 05914/2016/2700/MAL, stavební úřad nařídil stavebníkovi odstranění stavby hotelu na pozemcích p.č. 2356/1 a 2356/2 v k.ú. Líšeň, a souvisejících přípojek inženýrských sítí. K odvolání stavebníka Magistrát města Brna rozhodnutím ze dne 14. 10. 2016, č.j. MMB/0393488/2016, rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Důvodem zrušení rozhodnutí byla skutečnost, že stavební úřad nepostupoval v souladu s právní názorem odvolacího orgánu vyjádřeným v rozhodnutí ze dne 28. 2. 2014, č.j. MMB/0083514/2014.

22. Další kontrolní prohlídka na stavbě proběhla dne 11. 10. 2016 (protokol ze dne 11. 10. 2016), stavebník se opět nedostavil a vstup na stavbu neumožnil.
23. Podáním ze dne 28. 11. 2016 manželé ██████████ vyzvali stavební úřad, aby odstranil svou nečinnost, aby došlo k zamezení dalšího provádění nepovolené stavby a aby bylo v co nejkratší lhůtě vydáno rozhodnutí o odstranění stavby.
24. Sdělením ze dne 14. 2. 2017 stavební úřad sdělil účastníkům, že není možné zpracovat znalecký posudek bez prohlídky stavby, a že požádal nadřízený správní orgán o metodickou pomoc. Oznámením ze dne 11. 8. 2017 stavební úřad oznámil účastníkům pokračování řízení o odstranění stavby, sdělil jim, že bylo vypracováno odborné posouzení na odstranění hotelu, a vyzval účastníky k uplatnění svých námitek a stanovisek. Další kontrolní prohlídka na stavbě proběhla dne 23. 10. 2017 (protokol ze dne 23. 10. 2017), stavebník se opět nedostavil a vstup na stavbu neumožnil.
25. Na základě podnětu manželů ██████████ prováděl šetření postupu stavebního úřadu Veřejný ochránce práv. Ve svém závěrečném stanovisku ze dne 25. 10. 2017 Veřejný ochránce práv mimo jiné konstatoval, že lhůty pro vydání rozhodnutí porušily jak stavební úřad, tak Magistrát města Brna, nicméně mnohem významnější pochybení v tomto směru bylo shledáno u stavebního úřadu, který se zejména v první dekádě nového milénia dopustil dlouhého stavu nečinnosti, což má za následek excesivní délku řízení, jenž brzy započne 25. rok svého běhu.
26. Rozhodnutím ze dne 18. 12. 2017, č.j. MCLISEN 10314/2017/2700/MAL, stavební úřad nařídil stavebníkovi odstranění stavby hotelu při ulici Neklež, na pozemcích p.č. 2356/1 a 2356/2 v k.ú. Líšeň. Rozhodnutím ze dne 18. 4. 2018, č.j. MMB/0158762/2018, Magistrát města Brna zamítl odvolání stavebníka a napadené rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí ze dne 18. 4. 2018, č.j. MMB/0158762/2018, nabylo právní moci dne 4. 5. 2018.
27. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 6. 8. 2018, č.j. 62 A 90/2018-75, byl žalobě proti rozhodnutí ze dne 18. 4. 2018, č.j. MMB/0158762/2018, přiznán odkladný účinek. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 13. 2. 2020, č.j. 62 A 90/2018-194, byla žaloba stavebníka proti rozhodnutí ze dne 18. 4. 2018, č.j. MMB/0158762/2018, zamítnuta. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku pak byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2022, č.j. 10 As 87/2020-55. V rozsudku č.j. 62 A 90/2018-194 Krajský soud v Brně mimo jiné konstatoval následující: „*Jestliže žalobce namítá, že bylo řízení zatíženo průtahy, zdejší soud se s ním zcela ztotožňuje. Doba řízení o odstranění stavby v daném případě skutečně dosáhla až hrůzných rozměrů (řízení bylo zahájeno v roce 1993 a pravomocně ukončeno v roce 2018).*“
28. Ze spisu Městského soudu v Brně sp. zn. 2108 C 16/2019 bylo zjištěno, že se manželé ██████████ žalobou ze dne 18. 4. 2019 domáhali po žalobkyni přiměřeného zadostiučinění ve výši 474.600 Kč s přísl. za nepřiměřenou délku správního řízení o odstranění stavby hotelu při ulici Neklež, a to za dobu do vydání rozhodnutí ze dne 18. 4. 2018, č.j. MMB/0158762/2018, tj. za téměř 25 let. Manželé ██████████ v řízení sp. zn. 2108 C 16/2019 též požadovali náhradu nákladů řízení (v podané žalobě bylo požadováno 25.458,40 Kč). Na jednání dne 16. 3. 2021 byl soudem schválen smír v rámci něž se žalobkyně zavázala uhradit manželům ██████████ částku 340.000 Kč a na nákladech řízení částku 21.570 Kč, tj. celkem 361.570 Kč.
29. Z žalobkyní doložených bankovních výpisů plyne, že žalobkyně manželům ██████████ uhradila celkem částku 361.570 Kč dne 29. 3. 2021.
30. Výzvou ze dne 28. 7. 2021 vyzvala žalobkyně Městskou část Brno-Líšeň k regresní úhradě částky 361.570 Kč, ve lhůtě 60 dnů od doručení výzvy. Na výzvu reagovala Městská část Brno-Líšeň přípisem ze dne 17. 8. 2021 tak, že požadavek na regresní úhradu zpochybňuje.
31. Výzvou ze dne 20. 9. 2021 vyzvala žalobkyně žalovaného k regresní úhradě částky 361.570 Kč, ve lhůtě 30 dnů od doručení výzvy. Výzva byla žalovanému doručena dne 22. 9. 2021. Na výzvu

Shodu s prvopisem potvrzuje ██████████

reagovala Městská část Brno-Líšeň přípisem ze dne 20. 10. 2021 tak, že požadavek na regresní úhradu zpochybňuje.

32. Žalovaným navrhovaný výslech [redacted] vedoucí Stavebního odboru ÚMČ Brno-Líšeň, a [redacted], vedoucí odboru územního a stavebního řízení Magistrátu města Brna, soud pro nadbytečnost neprovedl. Výslech [redacted] žalovaný navrhoval proto, že důkladně zná spis správního orgánu a je schopna rozklíčovat zásadní dokumenty ze spisu a vyjádřit se k průběhu správního řízení, jeho náročnosti a případně ke lhůtám, kterými bylo řízení vázáno (viz sdělení žalovaného na jednání dne 2. 2. 2023 – č.l. 77v spisu). Výslech [redacted] žalovaný navrhoval proto, že se jedná o vedoucí příslušného odboru Magistrátu města Brna, tedy orgánu, který dozoroval nad orgánem prvního stupně a rozhodoval ve druhém stupni, a jmenovaná se může vyjádřit k závažnosti a náročnosti správního řízení (viz sdělení žalovaného na jednání dne 2. 2. 2023 – č.l. 77v spisu). Soud považuje výslech uvedených osob za nadbytečný, neboť s průběhem správního řízení včetně jeho náročnosti se důkladně seznámil z předloženého správního spisu (viz rozsáhlé shrnutí výše).
33. Podle § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“), stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.
34. Podle § 16 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. nahradil-li stát škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem nebo poskytl-li ze stejného důvodu zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu, může požadovat regresní úhradu na úředních osobách a na územních celcích v přenesené působnosti, pokud škodu způsobily.
35. Podle § 16 odst. 4 zákona č. 82/1998 Sb. stát může požadovat regresní úhradu pouze ve výši odpovídající účasti územního celku v samostatné působnosti, územního celku v přenesené působnosti či úřední osoby na způsobení vzniklé škody.
36. Podle § 18 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. právo na regresní úhradu vznikne pouze tehdy, byla-li škoda způsobena zaviněným porušením právní povinnosti.
37. Podle § 18 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. zavinění je povinen prokázat ten, kdo uplatňuje nárok na regresní úhradu.
38. Podle § 18 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. byla-li škoda způsobena zaviněným porušením právní povinnosti více osob, jsou povinny zaplatit regresní úhradu podle své účasti na způsobení škody. V odůvodněných případech může soud rozhodnout, že odpovídají společně a nerozdílně.
39. Podle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.
40. Podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
41. Podle § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted]

poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

42. Podle § 36 zákona č. 82/1998 Sb. odpovědnost podle tohoto zákona se vztahuje na škodu způsobenou rozhodnutími, která byla vydána ode dne účinnosti zákona, a na škodu způsobenou ode dne účinnosti zákona nesprávným úředním postupem. Odpovědnost za škodu způsobenou rozhodnutími, která byla vydána přede dnem účinnosti zákona, a za škodu způsobenou přede dnem účinnosti zákona nesprávným úředním postupem se řídí dosavadními předpisy.
43. Podle § 18 odst. 1 zákona č. 58/1969 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou rozhodnutím orgánu státu nebo jeho nesprávným úředním postupem (dále jen „zákon č. 58/1969 Sb.“), stát odpovídá za škodu způsobenou v rámci plnění úkolů státních orgánů a orgánů společenské organizace uvedených v § 1 odst. 1 nesprávným úředním postupem těch, kteří tyto úkoly plní.
44. Podle § 19 odst. 1 zákona č. 58/1969 Sb. nahradí-li stát škodu způsobenou nesprávným úředním postupem, má právo požadovat úhradu na osobách uvedených v § 18 odst. 1.
45. Podle § 19 odst. 2 zákona č. 58/1969 Sb. ustanovení § 13 odst. 3, § 15 a 16 platí obdobně.
46. Podle § 13 odst. 3 zákona č. 58/1969 Sb. odpovídá-li státnímu orgánu, ústřednímu orgánu společenské organizace nebo státu několik osob, jsou povinny plnit podle míry svého zavinění.
47. Podle § 49 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) (dále jen „zákon č. 71/1967 Sb.“), v jednoduchých věcech, zejména lze-li rozhodnout na podkladě dokladů předložených účastníkem řízení, rozhodne správní orgán bezodkladně.
48. Podle § 49 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. v ostatních případech, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak, je správní orgán povinen rozhodnout ve věci do 30 dnů od zahájení řízení; ve zvlášť složitých případech rozhodne nejdéle do 60 dnů; nelze-li vzhledem k povaze věci rozhodnout ani v této lhůtě, může ji přiměřeně prodloužit odvolací orgán (orgán příslušný rozhodnout o rozkladu). Nemůže-li správní orgán rozhodnout do 30, popřípadě do 60 dnů, je povinen o tom účastníka řízení s uvedením důvodů uvědomit.
49. Na základě zjištěného skutkového stavu a po jeho právním posouzení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
50. Soud předně uvádí, že řízení vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 2108 C 16/2019, ve kterém se manželé ██████ domáhali po žalobkyni přiměřeného zadostiučnění za nepřiměřenou délku správního řízení o odstranění stavby hotelu při ulici Neklež na pozemcích p.č. 2356/1 a 2356/2 v k.ú. Líšeň, obec Brno, skončilo soudním smírem v rámci něhož se žalobkyně zavázala uhradit manželům ██████ částku 361.570 Kč (a také jim tuto částku následně zaplatila). Vzhledem k tomu, že dané soudní řízení skončilo soudním smírem, a soud tudíž o žalobou uplatněném nároku věcně nerozhodoval, musí si nyní rozhodující soud posoudit jako předběžnou otázku, zda a na jaké přiměřené zadostiučnění za nepřiměřenou délku správního řízení o odstranění stavby hotelu při ulici Neklež měli manželé ██████ skutečně nárok (tedy jakou částku by soud manželům ██████ přiznal, pokud by o žalobě věcně rozhodl). Soud se proto v následujících odstavcích podrobně zabývá nárokem manželů ██████ na přiměřené zadostiučnění za nepřiměřenou délku správního řízení o odstranění stavby hotelu při ulici Neklež.
51. Správní řízení o odstranění stavby hotelu při ulici Neklež bylo vůči manželům ██████ zahájeno dne 29. 10. 1993, kdy jim bylo doručeno Oznámení o zahájení řízení ze dne 25. 10. 1993. Pravomocně bylo dané správní řízení skončeno dnem 4. 5. 2018, kdy nabylo právní moci rozhodnutí ze dne 18. 4. 2018, č.j. MMB/0158762/2018. Následně ještě následoval soudní přezkum tohoto rozhodnutí v rámci správního soudnictví (který se dle Stanoviska Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010 do celkové délky řízení rovněž započítává), nicméně manželé

Shodu s prvopisem potvrzuje ██████

██████████ v rámci řízení sp. zn. 2108 C 16/2019 uplatnili svůj nárok na přiměřené zadostiučinění pouze za dobu do vydání rozhodnutí ze dne 18. 4. 2018, č.j. MMB/0158762/2018. Soud proto vycházel z celkové délky řízení vůči manželům ██████████ od 29. 10. 1993 do 4. 5. 2018, tj. něco málo přes 24 a půl roku.

52. Soud považuje za potřebné poukázat na to, že větší část délky trvání daného správního řízení spadá do doby účinnosti zákona č. 82/1998 Sb., kdy dle § 36 tohoto zákona se odpovědnost podle tohoto zákona vztahuje na škodu způsobenou ode dne účinnosti zákona nesprávným úředním postupem (zákon nabyl účinnosti od 15. 5. 1998). Na období do 15. 5. 1998 pak dopadá zákon č. 58/1969 Sb. Zákon č. 58/1969 Sb. nicméně rovněž upravuje odpovědnost státu za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem (viz § 18 odst. 1 zákona č. 58/1969 Sb.), kdy dle ustálené judikatury „za nesprávný úřední postup je třeba považovat i nevydání či opožděné vydání rozhodnutí, mělo-li být v souladu s uvedenými pravidly správně vydáno či vydáno ve stanovené lhůtě, případně jiná nečinnost státního orgánu či jiné vady ve způsobu vedení řízení.“ (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 1999, sp. zn. 2 Cdon 804/96). Zákon č. 58/1969 Sb. pak rovněž upravuje v § 19 regresní úhradu, stejně jako zákon č. 82/1998 Sb. v § 16 a násl. Zavinění jakožto podmínka práva na regresní úhradu je výslovně upraveno v § 18 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., přičemž i ze zákona č. 58/1969 Sb. (konkrétně z § 13 odst. 3) lze dovodit, že zavinění je podmínkou pro právo na regresní úhradu. Vzhledem k uvedenému má soud za to, že manželům ██████████ náleží přiměřené zadostiučinění za nepřiměřenou délku řízení i za dobu účinnosti zákona č. 58/1969 Sb. (tj. za dobu do 15. 5. 1998), přičemž i za tuto dobu je možné požadovat regresní úhradu po žalovaném.
53. Vzhledem k tomu, že manželé ██████████ žádali zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nepřiměřenou délkou správního řízení, soud se nejprve zabýval tím, zda je na předmětné správní řízení aplikovatelný čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), popř. zda předmětem daného správního řízení je základní právo nebo svoboda, a zda je tedy aplikovatelné i Stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010 (dále též „Stanovisko“). Uvedené Stanovisko se totiž vztahuje pouze na správní řízení, na něž dopadá čl. 6 odst. 1 Úmluvy nebo jejichž předmětem je základní právo nebo svoboda (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 344/2014, a zejména rozsudek velkého senátu Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2020, sp. zn. 31 Cdo 2402/2020).
54. Nejvyšší soud ve svém rozsudku sp. zn. 30 Cdo 344/2014 konstatoval: „Z judikatury ESLP dovodila právní doktrína následující otázky, jejichž zodpovězení je rozhodující pro aplikovatelnost čl. 6 odst. 1 Úmluvy v jeho civilní části (srov. KMEC a kol. Komentář k Evropské Úmluvě o ochraně lidských práv. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 585.): 1. Jde zde o spor o právo nebo závazek, který je opravdový a vážný a jehož rozhodnutí má přímý vliv na existenci, rozsah nebo způsob výkonu daného práva nebo závazku? 2. Má toto právo nebo závazek svůj základ ve vnitrostátním právu? 3. Je právo nebo závazek, o které se v daném případě jedná, civilní (tj. soukromoprávní) povahy?“
55. Soud má za to, že u správního řízení o odstranění stavby na sousedním pozemku jsou všechna 3 shora uvedená kritéria naplněna, a zároveň je předmětem daného správního řízení základní právo nebo svoboda (a to konkrétně vlastnické právo dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod). Co se týče prvního kritéria, ve správním řízení o odstranění stavby je nepochybně rozhodováno o právu, jež má jak pro stavebníka, tak pro vlastníky sousedních nemovitostí stěžejní význam, neboť je rozhodováno o tom, zda může být na daném pozemku postavena konkrétní stavba (což má významný vliv jak na vlastnické právo stavebníka, tak na vlastnické právo vlastníků sousedních nemovitostí). Rovněž druhé kritérium je splněno, když je dotčeno vlastnické právo, které má svůj základ v Listině základních práv a svobod a v občanském zákoníku (stavební právo je pak upraveno v zákoně č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů). Třetí kritérium je taktéž splněno, neboť dotčené vlastnické právo je typickým právem civilní (soukromoprávní) povahy.

Shodu s prvopisem potvrzuje ██████████

56. Lze tedy uzavřít, že na správní řízení o odstranění stavby na sousedním pozemku je plně aplikovatelný čl. 6 odst. 1 Úmluvy a tedy i Stanovisko Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010. Soud v tomto směru pro úplnost dodává, že k totožnému závěru dospěl Nejvyšší soud i u obdobného řízení (konkrétně u účasti vlastníka sousední nemovité věci ve stavebním řízení o vydání stavebního povolení), a to ve věci vedené u Nejvyššího soudu pod sp. zn. 30 Cdo 5103/2015.
57. Soud se dále zabýval tím, zda v předmětném správním řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu. Na dané správní řízení dopadá § 49 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., dle něhož je správní orgán povinen rozhodnout ve věci do 60 dnů od zahájení řízení (kdy řízení o odstranění stavby v dané věci lze považovat za složitý případ a platí tudíž lhůta 60 dnů, a nikoliv základní lhůta 30 dnů). V dané věci bylo řízení zahájeno dne 25. 10. 1993 a k vydání prvního rozhodnutí ve věci došlo stavebním úřadem až dne 11. 11. 2013, tj. po více než 20 letech. Po zrušení rozhodnutí odvolacím orgánem (rozhodnutím ze dne 28. 2. 2014), došlo k vydání dalšího prvostupňového rozhodnutí až dne 28. 6. 2016, tj. opět po uplynutí lhůty 60 dnů. Po zrušení tohoto rozhodnutí odvolacím orgánem (rozhodnutím ze dne 14. 10. 2016), bylo vydáno další prvostupňové rozhodnutí až dne 18. 12. 2017, tj. opět po uplynutí lhůty 60 dnů.
58. Celkově správní řízení trvalo od 29. 10. 1993 do 4. 5. 2018 (bez započtení soudního přezkumu ve správním soudnictví), tj. přes 24 a půl roku. Takovouto celkovou délku správního řízení nelze označit jinak než jako hrozivou, a je nepochybné že takovouto délku řízení nelze považovat za přiměřenou. Soud přitom přihlédl ke kritériím, která Nejvyšší soud ve Stanovisku stanovil pro posouzení přiměřenosti délky řízení [jedná se o: a) složitost řízení, b) chování poškozeného, c) postup příslušných orgánů, d) význam předmětu řízení pro poškozeného].
59. Co se týče prvního kritéria, soud má za to, že složitost věci je třeba hodnotit jako výrazně vyšší, když soud v tomto směru zohlednil neposkytování součinnosti a obstrukční jednání ze strany stavebníka (zejména to, že stavebník opakovaně neumožnil vstup na pozemek s rozestavěnou stavbou), skutečnost, že stavebník podával odvolání a správní žaloby proti celé řadě procesních rozhodnutí (proti uloženým pořádkovým pokutám a opatřením), skutečnost, že ve věci opakovaně rozhodoval odvolací orgán, Krajský soud v Brně, Nejvyšší správní soud, a i Ústavní soud, a taktéž skutkovou a právní složitost věci (kdy jde o velkou stavbu hotelu včetně přípojek; bylo nutné stavbu prohlédnout za pomoci dronu a vypracovat odborná posouzení).
60. Ohledně kritéria b) chování poškozeného soud konstatuje, že manželé ██████████ nezpůsobili nepřiměřenou délku řízení, ani se na ní nijak nepodíleli. Manželé ██████████ naopak podávali stavebnímu úřadu podání, ve kterých upozorňovali stavební úřad na nečinnost a vyzývali jej k vydání rozhodnutí ve věci (podání ze dne 6. 6. 2011 a ze dne 28. 11. 2016). Dokonce manželé ██████████ podali podnět Veřejnému ochránci práv, aby prošetřil postup stavebního úřadu ve věci.
61. V rámci kritéria c) postup příslušných orgánů se soud zabýval tím, zda v průběhu řízení docházelo ze strany rozhodujících orgánů k neodůvodněným průtahům. Soud k tomuto v první řadě uvádí, že již přerušování řízení v roce 1994 (provedené rozhodnutím ze dne 5. 1. 1994) nebylo důvodné, neboť o dané občanskoprávní námitce (spoluvlastník sousední nemovitosti uplatnil námitku, že realizací stavby dojde k zastínění jeho zahrady) měl stavební úřad rozhodnout sám. K tomu lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 8. 4. 2003, sp. zn. 22 Cdo 572/2003, kde bylo konstatováno následující: „Dovolací soud opakovaně vyslovil názor, že o námitce budoucích imisí musí stavební úřad rozhodnout sám a nemůže s touto námitkou odkazovat účastníky na soud. V tomto směru lze odkázat např. na rozsudek z 13.12.1999, sp. zn. 2 Cdo 1889/97, který byl publikován v ASPI, na rozsudek z 5.9.2000, sp. zn. 22 Cdo 1150/99, uveřejněný v časopisu Právní rozhledy č.1/2001, nebo na usnesení z 22.10.2001, sp. zn. 22 Cdo 2929/99, publikované pod č. C 794 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, vydávaného nakladatelstvím C.H.Beck, svazek 11, které se týká přímo namítaného zastínění sousedící stavby stavbou povolenou.“ Nezákonným přerušením řízení tak stavební úřad způsobil průtahy v řízení v řádu téměř 10 let, neboť další úkon stavební úřad učinil až 18. 11. 2003 – místní šetření

Shodu s prvopisem potvrzuje ██████████

na stavbě. Následně stavební úřad učinil kontrolní prohlídku stavby dne 23. 10. 2007 a poté měla proběhnout další kontrolní prohlídka stavby dne 7. 2. 2008 (která se však nekonala z důvodu nemoci stavebníka). Intenzivněji začal stavební úřad činit úkony v řízení až od května 2011. Lze tedy uzavřít, že vyjma tří popsaných úkonů v letech 2003, 2007 a 2008 byl stavební úřad v řízení o odstranění stavby fakticky nečinný od počátku roku 1994 až do května roku 2011, tj. po dobu více než 17 let. K dílčím průtahům v řízení/nečinnosti (v řádu měsíců) na straně stavebního úřadu pak došlo i později, a to v období od října 2012 do května 2013 (včetně) a v období od března 2014 do října 2014 (včetně). Vzhledem k uvedenému soud uzavírá, že k délce řízení stěžejním způsobem přispěly průtahy/nečinnost na straně stavebního úřadu (a to zejména nečinnost v období od počátku roku 1994 do května 2011).

62. Co se týče kritéria d) význam předmětu řízení pro poškozeného, soud hodnotí význam předmětu řízení pro manžele [REDAKCE] jako standartní, kdy se jednalo o řízení o odstranění stavby hotelu (postaveného bez stavebního povolení) ze sousedícího pozemku k pozemku manželů [REDAKCE].
63. Po posouzení shora uvedených kritérií nelze celkovou délku správního řízení v délce přes 24 a půl roku označit jinak než jako zcela zjevně nepřiměřenou.
64. Při určení výše přiměřeného zadostiučinění náležejícího manželům [REDAKCE] soud vycházel ze Stanoviska Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010, dle kterého se má základní částka přiměřeného zadostiučinění pohybovat v rozmezí 15.000 Kč až 20.000 Kč za jeden rok řízení s tím, že první dva roky řízení jsou ohodnoceny částkou poloviční. Soud považuje za adekvátní pro projednávanou věc s ohledem na celkovou délku řízení (24 a půl roku) částku 20.000 Kč za jeden rok řízení (za první dva roky řízení částku poloviční). Za 24 a půl roku trvání řízení činí základní částka přiměřeného zadostiučinění pro manžele [REDAKCE] 470.000 Kč.
65. Základní částku 470.000 Kč soud v souladu s § 31a odst. 3 písm. b) zákona č. 82/1998 Sb. snížil o 40 % za složitost řízení (ke složitosti řízení viz odstavce 59. tohoto rozsudku). Podle § 31a odst. 3 písm. c) zákona č. 82/1998 Sb. soud přistoupil ke zvýšení základní částky o 10 % z důvodu jednání manželů [REDAKCE], kteří se na délce řízení nijak nepodíleli a naopak upozorňovali stavební úřad na nečinnost, a taktéž podali podnět Veřejnému ochránci práv (viz odstavce 60. tohoto rozsudku). Soud dále podle § 31a odst. 3 písm. d) zákona č. 82/1998 Sb. přistoupil ke zvýšení základní částky o 30 % z důvodu průtahů v řízení před stavebním úřadem (viz odstavce 61. tohoto rozsudku). Co se týče kritéria dle § 31a odst. 3 písm. e) zákona č. 82/1998 Sb., soud opakuje, že význam řízení pro manžele [REDAKCE] zhodnotil jako standartní, proto ohledně tohoto kritéria nepřistoupil ke zvyšování ani ke snižování přiměřeného zadostiučinění. Celkově tedy základní přiměřené zadostiučinění ve výši 470.000 Kč zůstalo nezměněno (snižování o 40 %; zvýšení o 10 % a o 30 %, celkem tedy zvýšení taktéž o 40 %). Manželům [REDAKCE] by tedy za nepřiměřenou délku správního řízení o odstranění stavby hotelu při ulici Neklež náleželo přiměřené zadostiučinění ve výši 470.000 Kč (a to jen za délku řízení do 4. 5. 2018, tedy bez započtení délky trvání soudního přezkumu).
66. V rámci soudního řízení sp. zn. 2108 C 16/2019 žalobkyně uzavřela s manžely [REDAKCE] smír, na základě něhož jim vyplatila celkem částku 361.570 Kč (přiměřené zadostiučinění 340.000 Kč a 21.570 Kč na nákladech řízení). Je tedy zjevné, že smír byl pro žalobkyni výhodný, neboť na základě něj manželům [REDAKCE] vyplatila méně, než by jim dle posouzení výše skutečně náleželo.
67. Žalobkyně má s odkazem na § 16 a násl. zákona č. 82/1998 Sb. (a § 19 zákona č. 58/1969 Sb.) právo na regresní úhradu po územních celcích v přenesené působnosti, pokud škodu způsobily. Žalobkyně musí v takovém případě prokázat zavinění (§ 18 odst. 1 a 2 zákona č. 82/1998 Sb.). Pod žalovaného v projednávané věci spadá jak správní orgán prvního stupně, tj. Úřad městské části města Brna, Brno-Líšeň, tak odvolací správní orgán, tj. Magistrát města Brna. Platí totiž, že městské části statutárního města nemají právní subjektivitu (viz § 130 a násl. zákona č. 128/2000

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů). V období od 29. 10. 1993 do 4. 5. 2018, jež bylo výše posuzováno, tedy po celou dobu probíhalo správní řízení o odstranění stavby hotelu při ulici Neklež výhradně před orgány žalovaného. Žalovaný tedy za nepřiměřenou délku tohoto správního řízení plně odpovídá. Soud má rovněž za to, že žalovaný způsobil nepřiměřenou délku daného správního řízení (a tedy i škodu spočívající v částce 361.570 Kč vyplacené manželům [REDAKCE]) zaviněným porušením právní povinnosti. Zavinění žalovaného soud shledává v rovině vědomé nedbalosti, kdy žalovaný dobře věděl, že má dle § 49 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. povinnost rozhodnout ve věci do 60 dnů od zahájení řízení, přesto však tuto svou povinnost žalovaný nesplnil. Stavební úřad své první rozhodnutí ve věci (prvostupňové) vydal po více než 20 letech a řízení před správními orgány (před orgány žalovaného) jako celek nakonec trvalo zcela nepřiměřených 24 a půl roku.

68. Vzhledem k výše uvedenému soud podané žalobě v plném rozsahu vyhověl a přiznal žalobkyni regresní úhradu ve výši 361.570 Kč. Jelikož se žalovaný ocitl v prodlení s úhradou dlužné částky, náleží žalobkyni úrok z prodlení z dlužné částky v zákonné výši (§ 1970 občanského zákoníku, nařízení vlády č. 351/2013 Sb.).
69. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 1 o. s. ř., podle něhož účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla ve věci plně úspěšná, a proto jí soud přiznal paušální náhradu nákladů dle § 151 odst. 3 o. s. ř. a dle § 1 odst. 3 a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., a to za šest úkonů (předžalobní výzva, žaloba, vyjádření ze dne 4. 7. 2022, účast na jednání dne 2. 2. 2023, dvakrát účast na jednání dne 17. 10. 2023 – jednání trvalo déle než 2 hodiny) po 300 Kč. Celkem tedy bylo žalobkyni na náhradě nákladů řízení přiznáno 1.800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Brně prostřednictvím Městského soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí či návrh na exekuci.

Brno 17. října 2023

JUDr. Ing. Daniel Bartoň, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

Věc: vyjádření k možnému dalšímu postupu ve věci MMR ca Brno- Líšeň

Vážený pane starosto,

dovolím si velmi stručnou rešerši sporu.

Předmětem sporu je regres MMR vůči Statutárnímu městu Brnu ve věci vypořádání nároků na náhradu škody z nesprávného úředního postupu - nečinnosti. Celkový nárok činil 361.570,-Kč s příslušenstvím a je postaven na nečinnosti spočívající v tom, že správní řízení na odstranění stavby hotelu na pozemku sousedícím s pozemky manželů [REDAKCE] trvalo cca 25 let.

V rámci řízení jsme, nad rámec výhrady a prezentace reálně prováděných úkonů SÚL (dlouhou dobu trvání nelze automaticky považovat za nečinnost, s ohledem na složitost případu) jsme obranu postavili na tvrzeních:

- a. finanční vyčíslení regresu se odvíjelo od soudního smíru, který MMR uzavřelo bez faktické znalosti věci;
- b. část nároků předcházela účinnosti zákona č. 82/1998 Sb., který neměl přechodná ustanovení, předchozí zákon 58/1969 byl na jiných principech, a tedy nárok [REDAKCE] do roku 1999 byl nedůvodný;
- c. Jednání stavebníka spočívající v extrémních obstrukcích a využívání/zneužívání všech práv stavebníkem v rámci procesního řízení;
- d. putující spisový materiál – soudy, odkladný účinek, o námitkách nebylo rozhodnuto 7 let, než vzal žalobu účastník zpět, extrémně těžké podmínky pro rozhodování.

Soud argumentaci odmítl, nicméně byl nucen se zaobírat veškerými aspekty, když:

Ad) a. Zásadní bylo posoudit, jako předběžnou otázku, zda smír byl opravdu nevýhodný. Soud vycházel z možnosti pracovat s částkami za prodlení a rok – zde použil maximum 20 tis./rok – délka sporu 25 let.

Tuto částku soud v rámci úvah modifikoval, s ohledem na výše uvedený bod c) a přiznal snížení o 40%. S ohledem na to, že [REDAKCE] aktivně uplatňovali nárok – (stížnosti, veřejný ochránce práv) jim přidal 10%. Když jako přiměřenou aktivitu hodnotil činnost od roku 2011, jakž takž soud respektoval přerušení do 2003 (v rozsudku bod 61 ani protokolu se neobjevilo, ale lze vyžádat záznam z jednání), ale k naší tíži šla soudem tvrzená nečinnost v letech 2001 až 2009, kde jim přidal 30%. Smír soud tedy vyhodnotil jako výhodný pro MMR.

Ad b) dle soudu správní řád a stavební zákon, tehdy platné, měli stejné lhůty, toto nás nezprošťuje, principem bylo zavinění.

Ve zbytku c) a d) nám dal soud za pravdu, ale s ohledem na dobu prodlení neměla argumentace na výsledek a nárok na regres vliv.

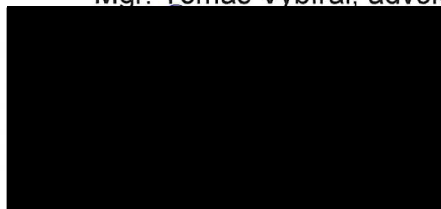
Po pečlivém prostudování lze konstatovat, že odůvodnění rozsudku je pečlivé, konzistentní a přesvědčivé, zejména se soud vypořádal se všemi našimi námitkami, když zajímavé jsou zejména níže uvedené body odůvodnění 50, 52, 59, 61 (tady soud tendenčně formuloval závěry NS z 2003, ale nepřihlédl k obvyklé praxi SÚ v rozhodném období, domnívám se, že ji ani nezná), 64, 65 a 66 (lze se důvodně domnívat, že postup a výpočet je motivován tím, aby vyšlo číslo, které je třeba), 67.

Lze se domnívat, že případné odvolání, s vysokou mírou pravděpodobnosti, nebude úspěšné a rozsudek bude odvolacím soudem potvrzen. Je třeba objektivně uvést, že nevidím prostor pro nějaké nové argumenty, vše jsme uplatnili v rámci řízení prvostupňového řízení a soud se s nimi poměrně pečlivě vypořádal.

Děkuji a zůstávám s pozdravem.

V Brně dne 17.1.2024

Mgr. Tomáš Vybíral, advokát

Rozpočtové opatření

v tis.Kč

Běžné výdaje - přesun								
ORJ	§	Položka	ÚZ	ORG	Věcná náplň	Upr. rozpočet k 17.1.2024	Úprava rozpočtu + -	Rozpočet po změně
1700	6409	5901		7170	Nespecifikované rezervy	10 000	-433	9 567
3200	6171	5192		7320	Poskytnuté náhrady	985	433	1 418